

Márton Evelin
MACSKAMÉZ

A könyv megjelenését a *Communitas Alapítvány* támogatta

Szerkesztette

Láng Zsolt

Illusztrálta

Kovács István

ISBN 978-606-8351-01-8

© Márton Evelin, 2011

© Bookart Kiadó, 2011

Márton Evelin

MACSKAMÉZ

Novellák és más szövegek

BOOKART

Csíkszereda, 2011

Irmafa

In memoriam Ópra Irma

Van a kertben egy diófa. Van több is. De ez az a bizonyos. Amely alá nagyanyám kiült kémlelni az udvart, miközben a csuklóiból lassan szivárgott kifele az élet. És marta belülről a lúg.

Marta egyéb is. Azzal, hogy lúgot ivott, csak véget vetett a belső őrlődésnek. Mert az ő világában mindenki süket volt. Nem volt senkinek tehetsége arra, hogy az ő lelke melódiáit meghallgassa. Igaz, időnként ezek a melódiák meglehetősen vad szopránba váltottak. Jajgattak, és átkoztak. De sohasem követelőztek. Talán azt kellett volna, de most már késő, és főleg: mindegy.

Egy daloló angyal, arra kárhoztatva, hogy süketek között éljen, előbb-utóbb belebolondul abba, ha senki sem hallja. Az angyalság nem ment meg az örülettől.

A vér lassan kikúszott a csukló hasadásain, és apró hálószerű fonódva, a diófa gyökereibe kapaszkodott. A lúg gyorsan felmarta a szöveteket, és a csontoknak fogott. Megemészték mindent, mondta. A mindegy átvette az uralmat az élet fölött.

Felemésztettetek, mondta nagyanyám, s egyenes derékkal ült tovább, ünneplő cipőben, ünneplő harisnyában. Nem szerette volna, hogyha holtában valaki netán felfedezne valami rendetlent rajta. Arra már nem volt ideje gondolni, hogy a lúg rést rág magának a nyakán. És azon benézhetnek. Ha bele mert volna nézni valaki.

Mikor kicsi gyermek voltam, a fára valaki felerősített egy befőttesüveget rozsdás kerítésdróttal. A befőttesüvegben színes virágok rothadoztak. Nagyanyád emlékére, mondta ez a valaki, és én szerettem volna az arcába önteni a rothadó levét. De nem tettem, a nagyanyám emlékéért.

Egy darabig a rondán szagló virágszárak között kerestem nagyanyámat. De aztán rájöttem, hogy a földben kell kutatnom utána. Mikor tudtam, hogy csak a kutya figyel rám, apró, de mély lyukakat ástam, s kerestem a Vért.

Akkoriban azt hittem még, hogy a vér megmarad eredeti alakjában, s reménykedtem, hogy csak lefolyt, megtalálom. Úgy gondoltam, a vérrel együtt nagyanyám is előkerül.

Nagyanyám kemény nő volt, nem félt senkitől, saját magán kívül. Mert tudta, hogy az örület bármikor elhatalmasodhat rajta, csak egy pillanatra kell engedjen a gyepőlön. Arra nem gondolt, hogy az örület lovának más csapdossa a seggét, hogy vágására ösztökélje. Nagyanyám sajnos túlon túl hitt az emberi jóindulatban. Pedig ez utóbbi csak népmesékben létezik.

Ha kevésbé lett volna jól nevelt, túléli az örületet. De abban a korban nem illett nem jól neveltnek lenni. Régóta tudom, hogy az illendőség már több bajt okozott, mint jót.

Nem ismertem nagyanyámat, egyetlen emlékem sincs róla. Mégis itt lakik bennem, mindig is itt lakott. Nem kell nekem ahhoz valódi emlék, hogy tudjam, egy kaszthoz tartozunk. A süketek által örültnék tekintett emberek kasztjához.

Szóval, azt reméltem kiskoromban, hogy ha a vért megtalálom, nagyanyám előjön, s én meghallgatom, hogyan cipelte a fájdalmat évtizedeken keresztül – álmában sem tudta letenni, s álmában a fájdalom kufferének súlya megháromszorozódott.

Kellett volna valaki, aki meghallgatja, mit susog a lélek megeresztett szelepje.

Egyvalakinek lett volna erre füle. De az egy még nagyobb kuffert cipelt. Így nagyanyám az ő szelepjét lazítgatta. Életének javarésze azzal telt, hogy szelepeket lazítgatott, bendőket tömött, sebeket kenegetett, megbocsátott, és újra megbocsátott, annyi bocsánat telt tőle, hogy ha valaki lejegyezte volna, kiderül: túlszárnyalta bibliai társait. Nagyanyámnak szárnyai is voltak, de a lábát a földbe gyökerezítették jóindulatú családtagjai, hogy ne repdessen annyit.

Minek annyit repülni, mondták.

Hallani szeretném, a hangját. Kíváncsi vagyok arra, milyen szavakat használ. Egy mesét szeretnék hallani tőle, a fájdalomról. Az övéről. Valamiért úgy sejtem, a szavai vágónak, mint a penge, amellyel ereket szabdalunk néhanapján.

A fájdalmat én is vonszolom magammal, itt ül most is mellettem, egy harmonikatokban, harmonikástól, időnként dalol is nekem. Mintha nem lenne elég cipelni. Hallgatni is kell. Kellene.

Nagyapámnak abszolút hallása volt. De csak a zenéhez. Egyebet ritkán fogadtak be a fülei. Leginkább a saját hangját szerette. Nem szerette a verdeső szárnyak zaját. És félt elmenni, amikor elment. Ha valaha is gondolt arra, hogy nagyanyám a pokolra jutott, így elmenőben rádöbbsent, hogy ő is oda kerül.

Bár valószínűbbnek tűnik, mindketten tudták, a pokol az emberben van, sehol máshol. A pokol az ember.

Nagyanyám egy kiszínezett fényképről néz rám, a fénykép itt van a fejemben, naponta szembenézek vele. Ez ad erőt ahhoz, hogy továbbvonszoljam ezt a megátalkodott és átkozott tokot.

Ha egyszer én is végleg megbolondulnék, ugyanaz alá a diófa alá ülnék ki szivárgó erekkel kémlelni az udvart. Az ünneplő ruháról sem mondanék le. Igaz, én megértetem magam

a süketekkel. Ököllem csapkodom az asztalt. Ez hat. S ha nem hatna, elmehetek.

Nagyanyám nem lett volna hová menjen. De nem is volt az a fajta nő. Aki csak úgy elmegy. Az asztalt sem csapkodta, bár egyesek féltek a kezétől, azt mondják, igen sebes volt, és nem sokat teketóriázott. Azt hiszem, nem oda ütött, ahová kellett volna.

Ha nem mennék világgá, s itt bolondulnék meg visszafordíthatatlanul, ugyanaz alá a diófa alá szeretnék ülni. Űzenem ezennel a süketeknek, akiket a léleknél jobban érdekel a juss, hogy nagyanyai örökségként igényt tartok a diófára s a körülötte levő földre. A többen marakodhatnak.

I.

NYÍRI LUJZA ÁGYA ÉS MÁŠ
TÖRTÉNETEK

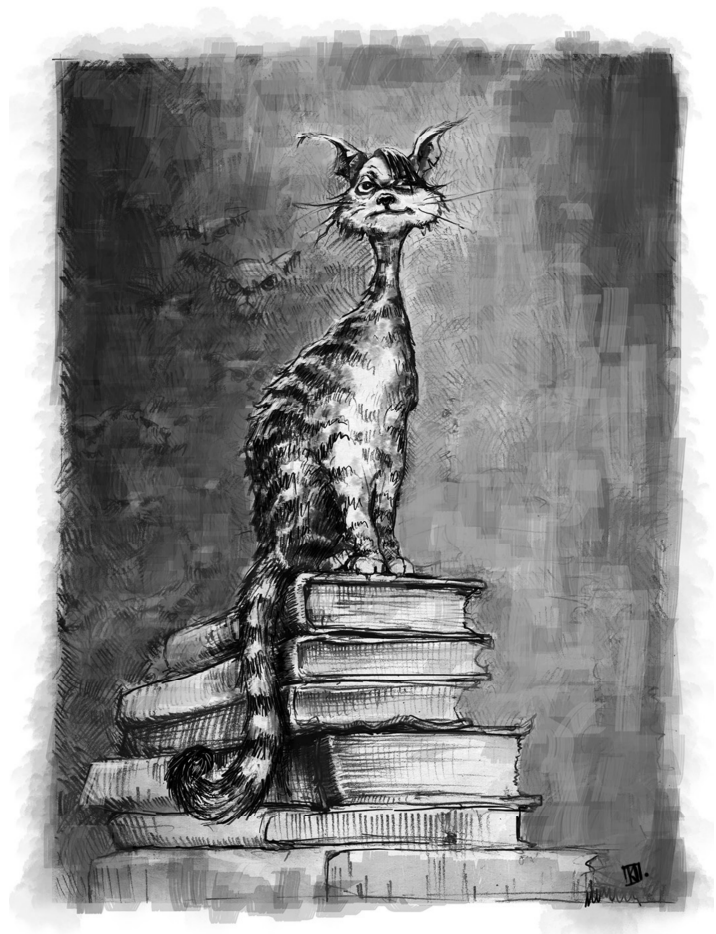
Különutasok

Ez a fránya szerelem egy perc alatt kisarjad. A legfagyosabb télben felemelünk egy nagyobb követ, és alatta, csodájára, sápadt csirák lapulnak. Sápadtak, de bármikor képesek vad és álnok indákká növekedni.

Álmomban sokszor álmodom magát. Hol macskába költözik, s itt kószál az udvaron, kéjesen nyávogva, de tisztességtől, hogy meg ne foghassam, hol a falhoz taszít ember képében, s a régi hévvel követeli a jussát, a régi hévvel és új lázzal. A testem már nem a régi, ságom magának mentegőzve, s maga elnézően mosolyog, kit érdekel ez most, de igazán.

Álmomban sokszor álmodom magát, cinkos tekintettel cigarettázik Nyíri Lujza ágyában, kint apró szemű eső esik, a konyha ablaka betörve, a kredencben semmi, csak egy zacskó megkövesedett lóbab. Vagy én cigarettázom az ágy szélére kuporodva, és maga alszik. Kint továbbra is apró szemű eső esik, a kádból lassan kifolyik a víz, csendesesen marja a betont, a víz tetején békésen úszik a 22-es csapdájának második kötete, kinyitva persze. „Vegyél feleségül. Nem vehetek. Miért nem? Mert örült vagy. Leszel a feleségem? Nem lehetek. Miért nem? Mert örült vagy.”

A kredencben továbbra sincs semmi, csak margarin és Vegeta, egy kenyérvég és néhány mentolos cigaretta. Nyíri Lujza három éve halott, és maga megesküdött nekem, hogy

Macskába költözött a szeretőm, itt lakik az udvaron...

nem ebben az ágyban lehelte ki a lelkét, amelyben magával szoktam hálni néhanapján én is. Azért mondja ezt, hogy ne irtózzam olyan nagyon, de ezért mégis, egy kicsit, egy kis borzongás nem árt.

Kint apró szemű eső esik, a kredenc dugig van tömve mindezzel, ami nem kell, csak a mentolos cigaretta hiányzik, Nyíri Lujza pedig már húsz éve elporladt, az ágyát is rég megette az enyészet. A testem nem a régi, súgnám megint félénken, de kit érdekel ez most, főleg, hogy nem is ezt akarom mondani. Inkább arról kellene mesélni, hogy most már nem vagyok romlásra hajlamos, megfelelően elromlottam az elmúlt időkben, sőt, mióta nem láttuk egymást, még megjavulni is volt időm. Azt képzeltem régebben, hogy a romlás kötelező velejárója ennek a folyamatnak, melyet egyesek szeretnek érésnek nevezni. Persze érésről szó sincsen, de a félénkeknek kényelmesebb minden dolognak nevet adni. Azt gondolják, hogy aminek neve van, az kezelhető is.

Álmomban sem akarok arra gondolni, hogy elrontottam volna valamit valamikor, s miközben próbálok észszerűen, s az elvárt módon gondolkozni, vagy legalább viselkedni, betegesen vágyom magára, és meg vagyok győződve róla, hogy erősen elbaltáztam ezt-azt, anno. De maga is, habár ez nem meglepő, egyikünknek sem. Mert innen már semmi meg nem ment.

Álmomban egy hotelszobába álmodom magát, zsebemben egy spangli lapul, magának szánom, meglepetésnek. Külön géppel érkeztünk, mint a filmekben, külön szobánk van, külön emeleten, külön programunk nappal, és külön barátaink. Külön programjaink alatt, külön barátaink társaságában álnokul, de őszintén vágyakozva csak az éjszakát várjuk. Az éj leple alatt, vastag szállodai szőnyegbe süpped a lábunk, osonunk egymás szobái felé, melyek külön emeleteken találtnak. A lépcsőn lopakodunk, úgy

gondoljuk, így kisebb feltűnést keltünk, pedig a kutya sem törődik velünk, csak mi vagyunk annyira oda. Egy lépcsőfordulóban aztán egymásnak ütközünk, magánál egy üveg bor lesz, a hóna alatt szorongatja, nálam pedig a meglepetésnek szánt spangli. Akár itt és most rögtön, súgja lejárt testünk, mely már nem a régi, de mi azért önérzetesen beóvakodunk valamelyikünk külön szobájába. Kezünk keresve kutat valamit, szemünk előtt apró tűzijátékokat játszik a vágy, az ájulás környékez, talán el is ájulunk kicsit, döbbenetes, hogy a maga testének ugyanolyan illata van ezer év múlva is, és minden porcikánk képes megtalálni e rossz testen is olyan helyeket és zugokat, amelyeket ezelőtt talán meg sem talált. Iszonyatos, de kénytelenek vagyunk bevalani, hogy ez még jobb volt, fényévekkel jobb, mint valaha. Na és akkor, hogy a fenébe lehet ebből majd újra kigyógyulni, törjük a fejünket lázasan, miközben suttogva bizonygatjuk, hogy nem-nem, nem esünk abba a régi kátyúba megint, miközben már benne ülünk réges-régen, s ezt a spanglit is, most csak azért szívjuk bőszen, hogy az önfeledt állapotot, amennyire csak lehet, meghosszabbítsuk, mert holnap, külön gépen, külön célok felé, külön szobákból kilépve, külön csomaggal, újra közös elmebetegségeken, de külön társakkal osztozva, elrepülünk, elrepülünk.

És aztán álmomban sokszor álmodom magát, álmomban hol macskák képében kísért, hol hús-vér alakjában, mint a lublóí kísértet, Kaszperek, nem tudom, hogy maga mit álmodik, de ha most a gonosz éneket engedem felülkerekedni, szép álmokat kívánok magának, velem, miközben egy drága szálloda folyosóján ölelgetem, egy olyan város drága szállodájában, ahová külön utakról, külön gépekkel, külön úti társakkal, de mégis, átmenetileg legalábbis közös vágyakkal érkeztünk.

Álmomban csak álmodom magát. Maga alszik, én is alszom, mindketten a Nyíri Lujza ágyában, miközben a kád-ból csendesesen kifolyik a víz, marja lefele a betont, és a víz tetején békésen úszik a 22-es csapdájának második kötete: „Vegyél feleségül. Nem vehetlek. Miért nem? Mert őrült vagy. Leszel a feleségem? Nem. Miért nem? Mert őrült vagy.”

Pont, amiből lettünk

A hátunk mögött, valahol, egy tévében az államelnök duruzsol, a hangja álmosító, persze csak cselből ilyen monoton, szörnyű dolgokról beszél éppen, a szomszédok feszülten figyelik. De minket nem érdekel sem az államfő zsolozsmázása, sem a meleg, ami a hangokhoz hasonlóan, ugyancsak pófátlanul kúszik befele az ablakon. Gondolja, hogy nem vesszük észre. De mi nem vagyunk álmosak. Álmosak végképp nem vagyunk. A meleg pedig most nem érdekel.

Főleg engem nem érintenek meg per pillanat az ilyen szerű földi dolgok. Mert rettegve félek, s örvendezek egyszerre. Mindjárt közelebb jössz, és leszedegeted rólam a ruhadarabokat. Kicsit vacogok is, pedig igazán nincs hideg, mondom, meleg van, vagy mi van, március van, az biztos.

Mindjárt közelebb jössz, és akkor meglátod, mit öltöttem magamra, a tiszteletedre. Kislányosnak fogod találni a ruhadarabjaimat, ettől kicsit majd elérzékenyülsz, de nem túlságosan. Hajlamos vagyok a romlásra, ezt örömmel vetted tudomásul, már az első percekben, amikor szóba mertem veled állni. Nekem azt ígérted legalábbis, hogy megrontasz.

Nem tudnám megmondani így utólag, hogy kiben volt több a férges rész...

Egyelőre a cigarettámba kapaszkodom. Mi lesz majd, amikor valamiért nem cigarettázhatom, mi a fenébe fogok akkor kapaszkodni a kínos pillanatokban? Akkor már nem lesznek

kínos pillanatok, hessegetem el magamtól ezt az elősomfordáló gondolatot. Nő leszek akkorra már, úgy igazán. Igazi nő, mert most még csak félig vagyok az. A férfiak réme leszek. A férfiak végzete...

...a saját végzetem lettem, de hát ezt ki látta előre?

Életemben nem láttam még ilyen férfit közről. Igazi férfit, ugye. Pedig keveredtem már hímnemű egyeddel kompromittáló pozíciókba, sőt, sikerült annál is mélyebb testi konfliktusba bonyolódni. Az vicces volt, annak ellenére, hogy az illetőnek még a hátsóját is elrettentő színű szőrzet borította. De remegtek a lábai, amitől nekem még a gyomromban is leállt a remegés. Én magam, csak azért nem álltam le teljesen az akcióval, mert megsajnáltam, egyszersmind mindenkorra megutáltam ezt a remegő seggű bundást. Valahogy nem így képzeltem el a kezdeteket. Nő módjára képzelegtem ugyanis. Olyan nő eszével, aki már sokkal több mindent tud ezekről a súlyos avagy nehezebb testi rablásokról, mint amit én valójában tudhatok. Tudhattam volna.

Hiszen itt mindjárt az én hátsóm kezd el remegni a megilletődött és csodálattal elvegyes kívánczóságtól, hogy ne nevezem egyenesen veszett vágyakozásnak. Még szerencse, hogy az én hátsóm egyelőre rendben van. Elég erős is, vannak rajtam némi izmok, bár nem tudom mire mennék velük, testünk arányait tekintve. De legalább aktívan vehetek majd részt a megrontásomat megkoronázó aktusban. Nem fogok itt elolvadni, mint egy regényhősnő.

Rózsaszínű gyermek-rágógumi van a számban. Ha egy évvel korábban jössz, még a körhintáról emelsz le. Így csak holmi romantikus rizsát kellett összeütnöd, fejben, holmi gertyákról, melyek fényénél várni fogsz engem, egy olyan helyen, ahová nélkülöd nem találtam volna el. A fene gondolta akkor, hogy nem, hogy odatalálok utóbb többször, oda is költözöm, persze a sors gúnyosan hahotázó jókedvéből, nem abba

a lakásba, ahol a beton melegvízzel való feloldásában magam is részt vettem, hanem néhány emelettel feljebb. Majd ha egyszer beszakadunk a pincébe, tudni fogom, akkor már csak én egyedül, hogy miért. Ha túlélem persze felnyársaltatásomat, melynek pillanata a jelek szerint erősen közeleg.

Félek is, és büszke vagyok, sokkal büszkébb, mint amennyire félek. Mégiscsak lehet bennem valami, hogyha ez az igazi férfi észrevett. Igazi vagy, efelől nincsenek kétségeim, és nem is lesznek soha, még akkor sem, amikor már bármit kétségbe vonok, főleg olyan dolgokat, amelyeket egyáltalán nem kéne kétségbe vonni.

Most még nem vagyok buta nő, most vessed rám magad. Majd aztán buta nő leszek, általad, és utóbb mások által. Az elbutulási folyamatot, mintegy magamból kiszállva, érdeklődéssel vegyes undorral figyelem, és nem győzők hálálkodni azért a kis tudathasadásért, melynek továbbra is boldog birtokosa vagyok. Ha ez nem lenne, én már nem lennék. Csak az a lassan, de biztosan butuló nőszemély lenne, aki vagyok. Aki voltam. Aki leszek.

Egyelőre azon gondolkodom, hogy nem volt-e hülye ötlet ezt a kezeslábast öltetni magamra. Elvégre tudtam, hova és miért jövök. De hát ez már egy komoly férfi, fogja tudni, hogy hogyan vegye le rólam, nyugtatgatom magam, és fölöttébb csodálkozom, hogy nem akarsz leitatni, pedig én az eszemtől meginnék valamit. Egyelőre fogalmam nincs, milyen részegnek lenni.

Azt sem tudom, hogy milyen szenvedni, úgy istenigazából, kutyául egy férfiért. Mert akiért eddig szenvedtem, az úgy viselkedett velem, mintha ő lett volna a nő abban az egyenletben. Ettől teljesen meg lehet bolondulni. Amikor egy férfi úgy viselkedik, mint egy nő. Akkor jobb, ha az ember lánya, vissza sem nézve menekül. Én, lám, visszaneéztem, és szinte sóbálvánnyá váltam, mint Lót neje. Ha te meg nem

jelensz, hogy elcsavard a fejem. Felcsavard a villanyt a fejemben, és felsrófold a vágyakat, melyek egyelőre csak enyhe remegés formájában jelentkeznek.

És lám, tudtad, hogyan kell kihámozni egy gyermeket a kezeslábasából. Megpróbáltad megmutatni neki, hogy mitől lesz nő. Én közben csak kapaszkodtam a cigarettákba, és figyeltelek. A testem kislány korában erős volt és bátor, így nő léteire makrancos lett és félős. Ha fordítva lett volna, megmenekültem volna magamtól, és a sok hímtől, akiket ezzel a makrancos félősséggel utóbb megbolondítottam, miközben csendesen lelépett az ép elmém, még csak vissza sem nézett, szinte menekült belőlem. Mint Lót a feleségétől.

De most egyelőre csak nézlek, lassított felvételen látom magunkat, ahogy nedves utcákon, sötét tömbházak sűrűjében osonunk cinkosan, befele egy ajtón, befele egy kádba, amelyből éveken keresztül kitartóan szivárgott, időnként ömlött a melegvíz. Ebben a kádban pihent a testünk, félt, örült, gyászolt és ünnepelt, más testeket, magát, a máladozó betont, az időt, Isten megjelenését, Isten több ízben való megjelenését, beavatkozási szándékát, beavatkozását, és a beavatkozás semmibe vevését. A semmibe vevés megbánását, fogaknak csikorgatását. A fogak csikorgatásán való nevetéseket. A nő halálát s a férfi születését, az ember szerelmét, vagy fordított sorrendben ezt az egészet. Vagy fordított sorrendben, ezt az egészet.

Mikor Isten nálunk járt...

...mi újfent a kádban voltunk, és hangos pancsolás közepette fürödtünk, meg egyebeket tettünk. Meg is jegyezte egyszer egy haragvó szomszéd néni, hogy ennyi fürdéstől elkopik a bőrünk. És hogy a túlzásba vitt tisztálkodás nem vezet semmi jóra, főleg sürgősen nagy költségekbe ver.

Isten nem számított rá, hogy minket talál a lakásban. Ő Nyíri Lujzához jött, tulajdonképpen a lelkéért. Azért Isten személyesen, mert Lujza néni életében igen szépen imádkozott, s kérve kérte az Urat erre a kis szívességre.

De mire Isten megérkezett, Nyíri Lujza már réges-régen halott volt. Az Úr a késedelem miatt kissé bosszúsan topogott a küszöbön, ám mivel az ajtó nyitva volt, belépett. Gondolta, legalább körülnéz ebben a házban, ahova annyira hívták, csak az eljövétel akadozott holmi alpári okok miatt mindeddig. Legalább a lelket magammal viszem kárpótlásul, döntötte el Isten, rövid tépelődés után, nem tudván még, hogy mire vállalkozik.

A fürdőből gyanús hangzavar áradt, az Úr pedig feltartóztatlanul nyomult előre, a hangok irányába. Igaz, senki sem próbálta megakadályozni, mert mindenki a kádban volt. Mindenki, vagyis mi ketten.

Az Úr benézett, s hátrahőkölt, mert a kádban egy meztelen emberpár hancúrozott, és üvegből ivott valamit, nyilván bort. Az Úrnak kellemetlen déjá vu-je támadt a ruhátlan

emberpár láttán, egyszersmind megilletődötten álldogált az ajtóban, miközben lassan megvizesedett a saruja, és a nadrágján is felfutott a nedvesség, térdig.

Elérzékenyültem, vagy mi az ördög, mormogta Isten a szakállába, s gyorsan ráncba szedte magát. Elvégre mi elérzékenyültnivalót találhat két neveletlen kölyök fajtalankodásán, dohogott magában, és igyekezett előírászerűen felháborodni, de ez sehogyan sem sikeredett. A haragvó Isten arca szélesen mosolygott, miközben azt nézte, hogyan dolgozunk a beton mállasztásán, ép eszünk elvesztésén testi épységünk veszélyeztetése közben, mely veszélyes mozdulatokat egyáltalán nem utódok nemzésének szándékával visszük véghez. Orcátlanság, mennydörögte az Úr, de hang nem jött ki a torkán, és a mosoly sem akart sehogyan sem lefagyni az ő szent ajkairól.

Kellemetlenül érintette azonban, hogy vizes lett a cipője, és a nadrágja is, most biztos fel fogok fájni, dohogta bosszúsan, mert a mennyekbe vezető úton nagy a hűvösség. Minél magasabbra megyünk, annál hidegebb lesz.

Ha már ott volt, az Úr bekukkantott Valérka szobájába is, de a temérdek szociológiai ihletésű szakmunka láttán riadtan kapta vissza a fejét, és jobbnak látta eliszkolni, mielőtt a szoba tulajdonosa megjelenne egy ötperces kérdőívvel, melynek kitöltése legalább három órát vesz igénybe. Tudvalevő, hogy a szociológusok nem ismernek sem Istent, sem embert, hogyha kérdőívek kitöltéséről és alanyok vadászatáról van szó. Isten magának is szégyellte bevallani, de betegesen irtózott a szociológusoktól. Megmagyarázhatatlan iszonyat fogta el, valahányszor e tudományra gondolt, s a szakma jeles képviselőivel kényszerült szembesülni. Elvégre mi jót akarhat egy olyan ember az Úrnak, aki számadatokra, s egyéb társadalmi tényezőkre hivatkozva percek alatt bebizonyítja, hogy nincs Isten, ám ha a konjunktúra úgy kívánja

meg, ugyanennyi idő alatt megcáfolhatatlanul bebizonyítja ennek ellenkezőjét.

Szerencsére Valérka nem volt otthon, ezért az Úr még eltöltött egy kis időt a ruhásszekrényben, ahol is villámgyorsan végigolvasta a hozzád írott, meglehetősen bárgyú szerelmes leveleimet, melyek margójára egyéb keletű szeretőid nem átalítottak kommentárokat írni. Ezt a dolgot Isten sem helyeselte, s magáról megfedkezve félhangosan hümmögött a szekrényben, melyben egyébként egyéb bűnjelek is tanyáztak.

Az Úr erős késztetést érzett, hogy rágyújtson, s még elüldögéljen egy darabig ebben a bútordarabban, mert megtalálta Joseph Heller 22-es csapdájának második kötetét, de e pillanatnyi elgyöngülésén erőt vett, s Nyíri Lujza lelkének keresésére indult. Ez meglehetősen nehéznek bizonyult, mert a lélek a hívó szóra nem válaszolt egy hanggal sem. Az Úr elkeseredetten bóklászott a lakásban, arra sem látva semmi esélyt, hogy velünk szóba elegyedhessék, s a lélek felől kérdezzen.

Egy darabig még szólongatta Nyíri Lujzát, de mivel ő nem válaszolt, Isten kénytelen-kelletlen, és főleg dolgavégezetlen menni készült. Nyíri Lujza lelke eközben tehetetlenül vergődött egy ócska díványban, melyben kilehelődött volt, hangot nem adhatott, úgy bepréselték a tömbház pincéjébe szegénnyt, pedig hallotta az Úr szavát jól. Ékes bizonyítéka ez annak, hogy néha az esendő lélek fogékonyabb Isten szavára, mint ez utóbbi az esendő lelkekére.

Az Úr még utoljára bekukkantott hozzánk, s látván, hogy fogytán a borunk, még egy üveggel teremtett, s azt az ajtóban letette. Ő maga a szoba ablakába egy szív alakú lyukat égetett, s azon keresztül eltávozott. Az ablaküveget aztán mindenki magáénak szerette volna tudni, még Valérka is, aki szerencsére nem ismerte Isten véleményét a szociológusokról. A sok huzavona alatt azonban az üveg egyszer

csak beforrott, és semmi nyoma nem maradt a lakásban Isten látogatásának. Nyíri Lujza lelke a patkányokkal viaskodik újabban, és csak nagyon ritkán gyűjt annyi erőt, hogy az Úrhoz kiáltozzon, de e kiáltozással is csak a földszinten lakó, amúgy is haragvó nénikét ijesztgeti.